

**Волинянин Семен
на трофейному
російському
танку лупає
ворога!**

Фото Євгена ІАЛОЛЕТКИ, ap.com.

■ Фотозвинувачення

Після жорстокого ракетно-бомбового удару по пологовому будинку міста Маріуполя рятувальники несуть на ношах поранену вибухами породіллю. На жаль, як пізніше стало відомо, не вижила ні вона, ні її ненароджена дитина... Їх убив кровопивця путін. Лакеї ж кремлівського карлика безсовісно заявляють на увесь світ, що в пологовому перебували не породіллі і медперсонал, а «націоналісти-бандерівці». Сама ж сфотографована поранена на ношах – начебто не інакше як загримована акторка...

«Куди ж ви дивитесь, народи?! Сьогодні ми, а завтра – ви»

Геніальні рядки нашої сучасниці – великої Ліни Костенко, написані ще в 2015 році, як ніколи актуальні у ці трагічні для України дні, коли наш народ чинить героїчний опір фашистській російській орді, яка напала на найбільш миролюбну країну в центрі Європи:

*І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клетіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.*

*Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.*

■ Репортаж із війни

Найщемніший подарунок Ярославу Садольському — малюнки від похресниці Сашуні.

Ремонтні ключі для водіїв завжди на вагу золота.

Фото: Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

Наш земляк із побратимом за день, буває, приганяє після бою по 2–3 ворожі танки чи бронетранспортери

10 березня виповнилося 46 літ Ярославу Садольському з Горохівщини, який у 2014–2015 роках боронив Україну на Донбасі, а тепер воює з російськими загарбниками у тій же 72-й окремій механізованій бригаді імені Чорних Запорозжців на Київщині. І якраз у ці дні волонтери-земляки вирушили з гуманітарним вантажем у гарячі точки, відвідали бійця та його друзів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

ВОЛОНТЕРІВ ПРОВОДЖАЛИ У НЕБЛИЗЬКУ ДОРОГУ МОЛИТВОЮ

Вирушаємо з подвір'я Свято-Вознесенського храму міста Горохова. Благословення просимо в настоятеля церкви, старшого декана Луцького району о. Андрія Сидора, батька Дзвонаря Майдану о. Івана Сидора. Не порахувати, скільки волонтерських екіпажів прямувало звідси з початку війни на Донбас і виїжджає нині у гарячі точки.

Серед усього необхідного, що доправляємо бійцям і мирному населенню, — і дитячі малюнки. П'ятирічна Саша із села Борочиче, донечка волонтера Андрія Лебезуна, власноруч зробила листівку для хрещеного Ярослава Садольського. У поїздку на Київщину виряджала свого тата-волонтера Віталія Нагорняка його дев'ятирічна доня зі своєю матусею Наталею. Нині багато борочиченців працюють задля перемоги: чергують на блокпостах, шиють ковдри й подушки, збирають продукти й одяг для армії й біженців...

Ми ж спершу прямуємо у Білу Церкву, а звідти Віталій і Андрій, якби були вдвох,

мали їхати у населений пункт за 30 кілометрів від Києва, де стримують ворожі атаки військові, серед яких і наш Ярослав із побратимами. Та зачувши в слухавці мій голос, наш земляк вирішує: «Сюди не поїдете. Запрошую, звісно, але хай-но викуримо москалів».

За розмовами дорога стелилася

«Нині багато борочиченців працюють задля перемоги: чергують на блокпостах, шиють ковдри й подушки, збирають продукти й одяг для армії й біженців.»

швидко. Було невимовно боляче бачити розбиту ворожими обстрілами околицю Житомира. Зупинялися на блокпостах і бачили, що наша територіальна оборона пильна та надійна.

У Білій Церкві переконаємося: координатор волонтерського центру в Горохові Віталій Гладун, схоже, знає друзів по духу з різних регіонів України й виручає всіх,

чим може. У бусі Віталія Нагорняка було чимало потрібного для місцевих жителів і тероборонівців від горохівчан із Німеччини Андрія й Тетяни Кленків, від благодійників із польського містечка Кендзежин-Козле, яких згуртував директор ТзОВ «Еталон» Анатолій Клемба з Горохова і наша землячка Надія Артвинська, а привіз усе зібране своїм транспортом Тарас Гладивський. Вивантажили продукти, ковдри, дизпаливо, памперси, теплий одяг... Тамтешня координаторка Валентина зі сльозами на очах дякувала волонтерським борцем.

Жінка — місцева, але кілька років тому купила хату в Сумах. Воювала нарівні з чоловіками в АТО й була звільнена зі служби за станом здоров'я. Тепер на батьківщину її із хворою ненькою повернула війна. Поки нас частували обідом, Валя побігла за ліками для неї. Того дня волонтерку ми більше не побачили, а наступного дізналися: вона хоронила матусю.

І ЗАПАХЛО У КАЗАРМІ ДОМАШНІМ ТОРТОМ...

... Із рембригадою славнозвісних

ще з АТО Чорних Запорозжців вітаємося, наче знаємося давно. Віталій Нагорняк бував у них тричі, Андрій Лебезун — двічі. Цього разу привезли теж те, що потрібно бійцям: дефіцитні запчастини, набори ключів, спальні мішки, ковдри, теплий одяг, каремати й навіть пічку-буржуйку... Нас по-родинному тепло зустрічає старійшина бригади, псевдо якого Волина. Він — професійний військовий, звільнився зі служби три роки тому. Коли 24 лютого в Україні почалася війна, вже о шостій годині ранку чоловік першим стояв біля дверей військомату. Ще через три години був у рідній частині. Не здивувався, побачивши невдовзі на своїх колишніх місцях військовослужбовців-колег, а до вечора встиг зателефонувати всім, з ким свого часу в 2015 році воював на Донбасі.

— Ми знали, де зустрінемося, якщо «щось», — каже трохи пізніше ротний Юрій із Черкащини. — Добиралися до місця зустрічі хто чим міг, не чекаючи поїздів й автобусів.

Приймали хлопці нас у найзатишнішому приміщенні реммайстерні — невеликій каптьорці. У ній ночують, коли працюють допізна, зігріваються від пронизливого холоду й під час коротких перерв діляться новинами від рідних. До речі, син Волини воює танкістом на Чернігівщині. Наші співрозмовники дякували помічникам, комісованим за станом здоров'я та віком місцевим, котрі приходять сюди «крутити гайки».

Доки ми спілкувалися, наш земляк Ярослав Садольський і його бойовий побратим Петро Депутат із Черкащини їхали майже з передової. Гнали з-під Києва свій 24-метровий МАЗ у частину разом із трофейним рашистським танком.

— Хлопці полагождать його, пофарбують — і він ще ого як послужить Україні, — усміхався задоволено Славко, знайомлячи нас зі своїм супутником — 26-річним воїном.

— Влада міняється, а Петро завжди залишається Депутатом, — жартують чоловіки, запитані, в мазуті, втомлені, але дуже раді зустрічі.

Два роки тому я розповідала читачам нашої газети про Ярослава, який після служби в АТО повернувся до мирного життя у селі, став громадським активістом. Із Петром вони познайомилися на Донбасі. Черкащанину з Чорнобаєва не було ще й 18 років, а він уже лихачив на бойовій техніці перед самісіньким носом у ворога. Нині вони з Ярославом знову нерозлучні. Буває, що за день приганяють після бою по 2–3 ворожі танки чи бронетранспортери.

...А потім у казармі за затемненими вікнами ми смакували тортом, який чоловікові й татусеві-імениннику спекли його дружина Наталія й донечка Зоряна Садольські.

— Як же він пахне! — вдихали бійці мирний запах домівки. ■

■ Разом — сила!

Порошенко: «Ми домовились із Зеленським, що виступаємо єдиним фронтом»

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», в інтерв'ю українським телеканалам зауважив, що об'єднання зусиль влади та державницької опозиції в Україні зруйнувало розрахунок путіна на внутрішній розбрат

Василь КІТ

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Фото із сайту president.gov.ua.

Гуртом путіна легше бити.

«Ми зробили путіну великий сюрприз. Ми мали декілька зустрічей з Президентом Зеленським, ми домовилися зараз, що будемо виступати єдиним фронтом. Я думаю, що це абсолютно адекватна і правильна поведінка, коли всі українці зараз є не президентом, міністром, лідером парламентської фракції чи партії, чи робітником, чи працівницею — ми всі зараз солдати, які мають захищати Україну. Ми всі рівні. І на плечах усіх лежить спільна відповідальність за Україну.

Не треба її на когось перекладати, а треба питати себе: що ти

можеш зробити для збільшення обороноздатності держави? І ти

маєш можливість давати кожен день звіт тому, що ти робив, щоби зупинити путіна», — вважає п'ятий Президент.

За його словами, чотирирікові генерали НАТО стверджували те, що українці протримуються не більше 72 годин. Але вони зламали блицкриг путіна і здивували світ. «Уже зараз майже 13 тисяч росіян залишили своє життя тут в якості злочинців-загарбників. І кожен день росіяни будуть платити цю ціну, аж доки вони не підуть. Українська система протиповітряної оборони Києва, створення якої ми зробили в 2014 році, сьогодні про-

«Чотирирікові генерали НАТО стверджували те, що українці протримуються не більше 72 годин. Але вони зламали блицкриг путіна і здивували світ.»

дemonструвала найкращі якості. І путін, який сподівався знищити ППО за години, сьогодні з подивом дізнався, що більше 55 літаків і більше 85 гелікоптерів було збито, в тому числі і повітряними силами, і ППО», — констатує Порошенко.

«Героїзм продемонстрували українські Збройні сили. Я хочу сказати, що Україна ніколи не здасться. Україна ніколи не забуде. І ніколи не простить те, що російсько-фашистські загарбники робили і роблять в Україні. У путіна не залишиться жодного іншого виходу, як забратися геть з України», — резюмує п'ятий Президент. ■

■ Серце, віддане Україні

Костянтин покинув заробітки в Ізраїлі, щоб навіки стати Героєм з героїв

Танкіст із Благодатного власним життям захистив Незалежність

Указом Президента Володимира Зеленського звання «Герой України» (посмертно) з удостоєнням ордена «Золота Зірка» присвоєно військовослужбовцю з Нововолинської ТГ Костянтину Васильовичу Мрочку

Алла ЛІСОВА

38-річний солдат загинув у селі Макарів Київської області під час боротьби з російськими окупантами. Служив у 14-й окремії механізованій бригаді імені князя Романа Великого.

Костянтин потрапив у першу хвилю мобілізації ще в 2014-му. Був танкістом-навідником у першому батальйоні 51-ї бригади. Після розформування підрозділу залишився служити в новоствореній 14-й бригаді.

Костянтин Мрочко став відомим завдяки тому, що воював під Дебальцевим у танковому екіпажі уродженця Старовижівщини Миколи Тишика. Про нього в липні 2015 року писала газета «Волинь». Тоді багато ЗМІ повідомляли, як Микола зумів підбити три російські танки, а один навіть притягти в розташування наших військ. А згодом разом із Костею та лучанином Романом Ляшком вони практично під носом у сепаратистів «прорубали» дорогу через міне поле, вивівши таким чином з-під обстрілу чимало наших вояків.

Тоді, майже сім літ тому, під час зустрічі в редакції Костя був небагатослівний. Однак

Фото із сімейного архіву родини Мрочків.

Таким гарним, життєрадісним Костянтин Мрочко запам'ятеється назавжди.

не стримував емоцій, розповідаючи саме про цей небезпечний випадок. Каже: добре знали, що йшли на ризик. Але інакше не могли, адже всі хлопці надіялися на них: тільки під за-

доведеться боронити Україну від оскаженілих «сусідів».

Костянтин Мрочко героїчно пройшов бої під Іловайськом у складі 51-ї бригади. Під час другого відрядження у зону бо-

«Костянтин Мрочко став відомим завдяки тому, що воював під Дебальцевим у танковому екіпажі уродженця Старовижівщини Миколи Тишика.»

хистом броні вони могли вийти з-під обстрілу...

Строкову службу Костянтин проходив у 2003-му в танкових військах, у Володимир-Волинській механізованій бригаді. Не думав, що більш як через 10 років доведеться знову взяти до рук зброю. І аж ніяк не сподівався, що ще через деякий час

йових дій чергував на блокпостах біля Донецька, Мар'їнки. Коли потрапив утретє в «гарячу точку» — пристрілював військову зброю, «дотягував» танки на Чугуївському полігоні Харківщини у складі 14-ї бригади. Пізніше почалися бойові завдання, пов'язані з контрнаступами, утриманням позицій, відбиттям

атак, прикриттям відходу тощо.

Не можна було не помітити, як хвиля радості наочувалася на Костянтина, коли згадував своїх однополчан, їхню зустріч у селі Седлище Старовижівського району, на малій батьківщині Миколи Тишика. Костянтин Мрочко із двома своїми однополчанами — Романом Ляшком та Юрієм Цепухом долучилися до спільної молитви, яка щороку виголошується священниками біля тамтешнього святого джерела. Він тоді з великою повагою відгукувався про своїх командирів — комбата, його заступників, котрі власним при-

кладом демонстрували, як слід діяти в тих чи інших непростих умовах.

Під час відвертої розмови Костя, розповідаючи про тамтешню обстановку, говорив, що людей на Донбасі можна розділити на дві групи: хто за Україну і хто — проти. Виявилось, це справді так.

Недовго наш земляк втішався мирним життям. Коли росія віроломно напала на Україну, він повернувся з Ізраїлю, де був на заробітках, і пішов у рідний підрозділ танкістом захищати рідну землю.

Нововолинський волонтер Валерій Курстак з великою теплою відгукується про свого земляка. Зазначає, що вважав його своїм фронтним похресником, відзначав його благородство і відповідальність. Йому не судилося дожити до Дня Перемоги, який неодмінно настає. Однак ім'я героя Костянтина Мрочка навічно вписане в золоту книгу Пам'яті. Герої не вмирають! ■

В БОЯХ ЗА УКРАЇНУ ЗАГИНУЛИ МУЖНІ СИНІ ВОЛИНІ:

Костянтин Мрочко — солдат із села Благодатне Нововолинської міської ради. Указом Президента йому присвоєно звання Герой України посмертно.

Павло Усов — офіцер родом із селища Стара Вижівка; Віталій Пархомук — старший солдат родом із Заболоття, що на Ратнівщині. Указом Президента України йому посмертно присвоєно звання Героя України; Роман Ковалишин — боєць із села Підбереззя, що на Горохівщині.

Артем Агіазарян — солдат із міста Володимир; Вадим Гринюк та Іван Кошіль — лучани, які загинули внаслідок обстрілу Луцького аеродрому;

Олег Свинчук — танкіст із села Бережці на Любомльщині, якому посмертно присвоєно звання Героя України;

Михайло Приступа — матрос морської піхоти, житель села Милуші Луцького району;

Олександр Куц — житель села Поступель, що на Ратнівщині;

Микола Цюрик — військовослужбовець із міста Камінь-Каширський.

Роман Марценюк — військовий із Нововолинська.

■ Резонанс

Через повторний обстріл Луцького аеродрому ми втратили чотирьох людей

Світанок 11 березня на Волині видався тяжким і чорним

Олена КАЛЕНЮК

У Луцьку 11 березня в проміжку між 05:45 та 05:50 ранку пролунали 4 гучні вибухи. Після цього — сигнал тривоги: усіх негайно просили прийти в укриття. Дехто з вікон фотографував червону заграву, яку незабаром затягнуло чорним димом. А луцький міський голова Ігор Поліщук уже повідомляв у соцмережі, що вибухи — з боку аеродрому і просив не поширювати відео і фото, які давали б будь-яку інформацію ворогу. Уже о 7.08 голова Волинської обласної військової адміністрації Юрій Погуляйко повідомив, що на аеродромі рятувальники ліквідовують пожежу. Пізніше стало відомо, що в результаті авіаударів по Луцькому аеродрому російські окупанти позбавили життя чотирьох людей, ще шестеро отримали травми різного ступеня важкості — їх лікують у нашій обласній лікарні. За інформацією медзакладу, в одного з па-

Фото lutskrada.gov.ua.

Злочини російських нелюдів на нашій землі запам'ятаємо навіки!

цієнтів ехобаротравма (тобто травма від ударної хвилі), закрита черепно-мозкова травма і струс головного мозку, в двох інших постраждалих теж струс головного мозку та уражені ноги, ще один отримав травми внаслідок завалів.

На 10-ту годину аварійно-рятувальні роботи на аеродромі завершили: речник ДСНС в області Володимир Нестеров розповів, що використали 10 одиниць основної та спецтехніки. Впродовж того ж таки дня надходили ще новини:

Генштаб ЗСУ повідомив, що обласний центр Волині накрили крилатими ракетами з бомбардувальника Ту-95МС. Можливо, вони були випущені з бомбардувальника армії РФ з району Чорного моря.

Радник голови Офісу Президента України Олексій Арестович пояснив, чому орки завдали удару по аеродрому у Луцьку: «Північніше, західніше Києва була контратака українських військ. Такі ж контратаки були на Харківському напрямку. Протягом ночі наша авіація наносила потужних ударів по скупченнях ворога. І саме у вигляді помсти противник завдав ракетних ударів по аеродромах Івано-Франківська, Луцька, по Київщині, Харківщині, Полтавщині, по Дніпру і по інших місцях». Уже наступного дня, в суботу, міський голова Луцька Ігор Поліщук додасть, що обстрілювали, щоб навести на мирних людей страх, — аеродром не слугував з першого дня війни: «Важко сказати, для чого

стріляли. Адже наш аеродром був виведений з ладу ще 24 лютого під час першого обстрілу. Він був непридатний до використання ще тоді, тепер його добили, повністю знищений. Реальної мети пошкодити військову інфраструктуру не було. Можливо, стріляли для того, щоб посіяти паніку, збільшити рівень страху, посилити позиції агресора перед переговорами».

Після цієї події рятувальники Волині поширили інформацію про те, що робити, коли поблизу чує літак.

...Двоє з чотирьох військовослужбовців, які загинули внаслідок авіаудару, — мешканці Луцької громади. Заступник командира 130-ї роти охорони Вадим Олегович Гринюк народився 1994 року. Його колега, стрілець-снайпер звозду охорони Іван Анатолійович Кошіль — 1987 року. Лучани проводжали своїх молодих земляків у засвіти біля собору Святої Трійці. Були і є невимовний біль, сльози й слова «Вічна пам'ять та слава Героям».

А ще думка про перевертня, затриманого Службою безпеки України, недолучанина, який на відео розповідав про своє злодіянство, співпрацю зі спецслужбами окупанта і просив пробачення в українців. Чи усвідомлює ілля сметанін ціну своєї зради? ■

■ Не дай, Боже, таких сусідів нікому...

Білорусь несе таку саму відповідальність за війну, як і росія

Адже її територія та ресурси використовуються задля підведення російських військ і бомбардування мирних українських міст

Ольга СОКОЛОВА

Про це сказала співголова фракції «Європейська Солідарність» Ірина Геращенко. «Путіну, в якого не вийшов бліцкриг, потрібні додаткові військові ресурси, путін вимагає від Лукашенка введення своїх регулярних частин на територію України. Путінська рашиська еліта має своїх співучасників, команду Лукашенка. Білорусь несе таку саму відповідальність за агресію, тому що через її територію заходили регулярні війська росії, під егідою проведення начебто навчань союзної держави проводилася підготовка до повномасштабного вторгнення, хаби по переміщенню літаків, з яких бомблять українські території, знаходяться в Білорусі», — наголосила Геращенко.

Крім цього, народна депутатка підкреслила, що захо-

плення Чорнобильської АЕС також відбулося з території Білорусі. «Намагання оточити Київ відбувається через порушення українського кордону з Білоруссю від Чорнобильської зони, де було прорвано кордон. Це цинізм — створити свою базу на території Чорнобильської АЕС, щоб наші військові не могли знищувати цю базу, бо це призведе до екологічної

«Путін вимагає від Лукашенка введення своїх регулярних частин на територію України.»

катастрофи, і Чернігів, Суми рівняють із землею, туди з Білорусі ідуть війська», — зазначила співголова фракції.

«Путіну потрібне долучення Білорусі з точки зору військової сили і логістичної допомоги — пальне, продукти харчування, бо росіяни мародерять зараз, крадуть курей, бігають, як німці в часи Другої світової війни», — резюмувала вона. ■

■ Пряма мова

Ростислав ПАВЛЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», вважає, що Московський патріархат — це частина російської церкви, яка має бути заборонена в Україні:

Розмови не поминати Кирила (патріарха РПЦ. — Ред.) не скасовують головного. Те, що називається Українська православна церква московського патріархату — це частина російської православної церкви, так би мовити українська філія з певними додатковими правами, але не більше того. Поки ви (духовенство та віряни. — Ред.) перебуваєте у філії російської православної церкви, всі заяви про те, що «ми не знали, ми не підтримуємо, ми ображаємося за мир» нічого не варті, тому що головна ваша материнська структура абсолютно підтримує агресію. Всі розмови про те, що там когось поминати чи не поминати — це навіть не півзаходи...

■ Все для фронту — все для перемоги!

Фото із сайту eurosolidarity.org.

З такою технікою нашим воїнам легше буде бити москалів.

Закупівлі зброї, дипломатичний фронт і «бандеромобілі»

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко розповів, чим займається з початку російського вторгнення

Василь КІТ

1. «Бандеромобілі». Для тероборони Києва вже виготовлено два переобладнані кулеметні броньовані пікапи для швидкого реагування на блокпостах. Вони мають потужні кулемети ПКМ і броньований захист кулеметника.

2. Бронежилети. Закуплено понад 2,5 тисячі комплектів для їхнього виготовлення. Вже цими днями вони надійдуть у підрозділи територіальної оборони Києва і у Збройні сили України. «Тому що ми маємо захистити українських військових у бою», — зазначає Порошенко.

3. Вантажівки для армії. «Дві великі вантажівки, які також наша команда передає Збройним силам України. Вони повнопривідні, 6 на 6, 4 на 4, з підкачкою коліс, повністю готові для того, щоб виконувати бойові завдання».

4. Кулемети та військово обладнання. «Передані кулемети (500 штук. — Ред.), ведеться велика робота щодо закупівлі шоломів. Ми придбали десятки тепловізорів, сотні радіостанцій. І все це сьогодні забезпечує ефективну

взаємодію. Витрачено лише з благодійних фондів більше 2 мільйонів доларів за перші 16 днів війни».

5. Дипломатія. «Ми ведемо переговори і про постачання літаків в Україну, і про постачання нам протитанкових зенітних комплексів.»

«Ми не здамося, ми ніколи не дамо ворогу жодного шансу і ми переможемо», — переконаний п'ятий Президент.

Мова йде про поставку боєприпасів, про надання ефективних засобів ведення війни — включно із системами радіозахисту», — говорить Петро Порошенко.

«Сьогодні кожен день визначає майбутнє України. Ми не здамося, ми ніколи не дамо ворогу жодного шансу і ми переможемо», — переконаний п'ятий Президент. ■

■ Знай наших!

Волинянин Семен на трофейному російському танку лупає ворога!

«Це вже не перша бойова машина, яку ми «експропріюємо» у росіян», — сказав наш земляк-герой

Людмила ЯКИМЧУК

Тепер танки є на озброєнні не лише у танкових підрозділів, а й у піхотинців 93-ї ОМБр «Холодний Яр». Російські бойові машини не змогли проїхати українськими розораними полями і застрягли. Екіпажі ворога в паніці під обстрілами українських захисників кинули абсолютно нову техніку. Тепер її опановує піхота і вже використовує проти колишніх власників.

Механік-водій 93-ї ОМБр «Холодний Яр», уродженець волинського Цуманя, який до війни проживав у селі Вишнів Луцького району, Семен Лайтер (на фото) розповів журналістам на фронті захоплену історію трофейного танка Т-80БВМ:

«Іхали росіяни і застрягли на розораному полі: видно, олені з Сибіру ніколи не бачили оброблені землі. Як тих танків їде десять по ріллі, то вони копають ко-

Фото 93-ї ОМБр «Холодний Яр».

Такі козаки готові все віддати за Україну.

лію пів метра глибиною і сідають на пузо. На тому полі стояло два танки, три САУ, «Буратіно», дві «мотолиги», два бензовози... Ми їх відкопали, виїхали, та й усе»...

Герой із Волині говорить, що, як заводити танк, дізналися з побратимами із мережі: «Інтернет і гугл у поміч, це вже не перший танк, який ми «експропріюємо» у росіян. Перший був у 2016 році в АТО...».

Відео з воїном із Ківерцівщини набрало вже понад 50 тисяч переглядів. Тепер, переконані, стане ще більше.

Після перегляду читачі залишають такі

«Іхали росіяни і застрягли на розораному полі: видно, олені з Сибіру ніколи не бачили оброблені землі.»

віддуки про наших героїв із 93-ї бригади «Холодний Яр»: «Слава Україні! Молюся за вас, дорогі мої захисники!», «Респект, хлопці!!!! ТАК ТРИМАТИ!!! Перемога буде за нами!!!!», «Хлопці красавці!», «В тренде гугла по Україні на І мисте «Как завести украденный танк?», «Божа, няхай у пущинцаў адкажа ўся тэхніка. Барані нашу суседку-Україну!», «Путлер думає, хлопці, краще б Україна газ крала, а не танки. Слава Україні! Героям слава!!! Вперед до перемоги!!!!». ■

■ Про це говорять

«Вихід один — ліквідувати»

Соціальний психолог родом з Луцька аналізує поведінку російського диктатора

Роман ФЕЩЕНКО

Оскільки останні воєно-політичні рішення Володимира Путіна викликають дедалі більше запитань, столичне видання «Новое Время» звернулося до соціального психолога Олега Покальчука (на фото), щоб він дав фахову оцінку діям очільника кремля.

— Як ви оцінюєте нинішній психічний стан Володимира Путіна?

— Психічний стан Путіна потрібно розглядати в контексті загального психічного стану населення російської федерації, яке за останні 22 роки набуло незворотних змін у розвитку загальнонаціонального параноїдального психозу. Тому тут особливих змін чи динаміки немає.

З психіатричної точки зору, параноїдальний психоз проявляється в тому, що людина вважає, ніби весь світ збирається на неї особисто напасти, тому вона повинна напасти на весь світ першою. Це, власне, і відбувається. Оскільки він нападає на половину світу, то вважає себе так само величчям і великим, як і весь цей світ. От і все, що треба розуміти про поведінку Путіна.

— А що ви скажете про психологічний портрет російського диктатора?

— Щодо Путіна, то забудьте про слово психологія, забудьте про те, що можете уявити, як працює людська логіка. Ми маємо справу з хворою людиною. І ця хвороба не сталася вчора чи позавчора. Це психопат, маніяк. Ну от яку психологію ви можете знайти у поведінці людоджера? Йому смакує. От і вся відповідь. Ще раз: не шукайте в поведінці Путіна раціональних пояснень, вони вас заведуть геть не туди. Ми маємо справу з хижим звіром.

Зрештою, він не один, це група поведінка. Ми маємо справу з абсолютно звироднілими у моральному плані людьми, які створили собі фантастичне уявлення про світ і про самих себе. Вони й Путін зокрема 20 років вели пропаганду, при якій населення повинно відчувати гордість за те, що терпить збитки.

— Але ж громадяни Росії терплять не тільки збитки, а й платять життям у війні з Україною, яку розв'язав Путін.

— З точки зору поведінки Путіна, слід розуміти, що [у війні проти України] кількість втрат у живій силі, яка для будь-якої іншої армії була б чутлива, для нього, як і для Йосипа Сталіна, не має жодного значення. Це для нього не принципово, оскільки Путін пам'ятає, що Сталін поклав мільйони людей у труну просто тому, що він був воєначальник такого типу, який

Фото із сайту ukrinform.ua.

«Ми маємо справу з хижим звіром. Зрештою, він не один, це групова поведінка».

не рахувався з людським життям. Зрештою, й народу там [у Росії] немає, там населення. І це населення можна утилізувати будь-яким чином.

— Який ваш власний прогноз, коли Путін може припинити війну проти України?

— Ставити таке запитання дуже завчасно. Слід дивитися на Сирію, на Афганістан, на ті країни, куди Росія вважала. І там немає відповіді на те, коли вона звідти вийде. Російську армію можна тільки знищувати фізично доти, доки з'являться якісь відчутні вагання. За класикою, 15% незворотних втрат у живій силі серйозно підважують боєздатність наступальних частин. А вже першими в бій кидають найбільш професійно підготовлені війська. А потім рекрутувати-муть дедалі слабших військових.

— А як ви оцінюєте те, що він з підлеглими та іноземними політиками спілкується через довжелезний стіл?

— Це також прояв параної. Але слід пам'ятати, що частина виступів за цим столом може бути змонтована. Це діпфейк [методика синтезу зображення

в принципі. Насправді він може всі ці тексти наговорювати десь у бункері, а спеціалісти монтують це в такому вигляді, що всі переконані, ніби Путін і далі перебуває в Кремлі й веде бесіди з іншими людьми.

Для чого це робиться? Він справді боїться замахів та якогось перевороту. І хоча він і демонструє публічність, вона штучна.

— Тобто людина водночас і агресивна, і налякана?

— Річ у тім, що питання лаякливості чи агресії до хворої людини не припустимі. Він перебуває в абсолютно іншій реальності, в якій панують свої уявлення. Тому міряти його нашими мірками немає жодного сенсу. Антропоморфний підхід тут абсолютно не доречний, він перестав бути людиною давно.

— І що ж у такому разі робити з Путіним: судити чи ліквідувати?

— Ліквідувати. Але слід розуміти, що не Путін — уособлення зла. Уособленням зла є Росія. І чим швидше це дійде до всього світу, тим ліпше. Це важко усвідомити, оскільки ми багато го-

«Ми маємо справу з хворою людиною. І ця хвороба не сталася вчора чи позавчора. Це психопат, маніяк. Ну от яку психологію ви можете знайти у поведінці людоджера? Йому смакує. От і вся відповідь.»

людини, яка базується на штучному інтелекті та яку використовують для поєднання і накладення зображень та відео]. От Путін показав той стіл наживо під час перемовин з президентом Франції Еммануелем Макроном, а далі все [за тим столом] може бути змонтовано. Тобто присутність Путіна й розмови з іншими людьми — це діпфейк, чого в реальності могло й не існувати

воримо про конкретну персону. Буцімто сидить там [у Кремлі] такий геній зла. Але це не відповідає дійсності. Він досить посередня людина. А от сама Росія і є джерелом зла. Як свого часу Рональд Рейган казав [про Радянський Союз] — імперія зла. Так і зараз це не метафора, нині це слід говорити без лапок. А Володимир Путін — імператор зла, імператор злих людей. ■

■ Прямая мова

Артем ФЕДЕЦЬКИЙ, ексфутболіст «Шахтаря», «Карпат», «Дніпра» та збірної України, про те, чому записався в загони територіальної оборони в Луцьку:

У мене також була можливість кудись поїхати, але я б ніколи в житті не вчинив так. Не так вихований. У цій країні я став тим, ким я є. Тому готовий стояти тут до кінця. Готовий боронити свою землю до нашої перемоги. Потрібно буде стріляти — будемо стріляти. Якщо москалі прорвуться сюди, то вони відчують, що таке партизанщина Західної України. Там хлопці їх палять, а ми будемо їх тут різати, як свиней. Так воно й буде.

Погляд

Тамара ТРОФИМЧУК,
відповідальний секретар
газети «Волинь»

«Найбільшу огиду викликає те, що вони будуть зомбувати дітей»

Про те, що це рано чи пізно станеться і РФ захопить Херсонщину, моя подруга говорила мені всі вісім років після анексії Криму. «Як ти не розумієш, їм потрібна вода з Дніпра, плюс сухопутний коридор із Донецька. Тут варіантів немає», — повторювала щоразу, коли розмова заходила про політику. Ввечері 15 лютого, перед ймовірним нападом, вона навіть почала збирати речі, щоб їхати до Луцька. Склала документи, гроші, ліки, а потім розплакалася і витягла все назад. Тікати так і не наважилася. Тепер шкодує

Якщо на Донеччині ворог досі не може взяти укріплення, збудованих за часів Порошенка, то на Херсонщині нічого подібного чомусь не робилося. Як результат, прорвати оборону на кордоні з Кримом росіянам вдалося за кілька годин. Близько 9-ї ранку 25 лютого вони перетнули контрольний пункт на межі з півостровом і буквально за добу захопили пів області. Для херсонців їх поява була настільки швидкою, що, коли в перші години вторгнення ворожі танки їхали по землі мого дитинства, люди в селах привітно махали їм руками, думаючи, що це наші.

Три дні окупанти обстрілювали півторакілометровий Антонівський міст через Дніпро. Три дні моя подруга із сином ховалися у підвалі після кожної повітряної тривоги. А потім настала тиша, місто опинилося в руках окупантів. Під владу російських військ перейшли будівлі обласної поліції, облдержадміністрації, вокзал та річковий порт. Війська РФ захопили телевежу, після чого у мешканців зникли майже всі українські телеканали. У місті продовжує працювати інтернет та мобільний зв'язок, що правда, з постійними перебоями.

Після цього «асвабдїтелі» намагались організувати фейковий мітинг за створення так званої Херсонської народної республіки. Для хорошої картини на своєму телебаченні вони привезли з Криму кілька десятків людей як «масовку». Попри це, в місті залишається українська влада. Десять днів тому вона пристала на вимоги окупантів щодо пересування людей. А от домовитись про поставку продуктів, ліків чи «зелений коридор» не вдалося. Тому ситуацію у Херсоні називають гуманітарною катастрофою.

5 березня кілька тисяч херсонців вийшли на центральну площу міста з українськими прапорами. Їм вдалося зібратися попри те, що у Херсоні на той час майже не працював мобільний зв'язок. Подруга каже: «Я боялася, що людей буде мало, що вони злякалися росіян, бо в них автомати, а ми повністю беззбройні. Але херсонці все-таки вийшли і далі виходять на мітинги. Це єдине, що ми можемо зробити».

Після цього окупанти заарештували 400 «неблагонадійних». Почалася масована пропаганда, об'язанки-цяцянки на кшталт «списання комунальних боргів». Для підтримання порядку в місті та області хочуть створити комендатури. Пересуватися Херсоном без крайньої потреби зараз доволі страшно. Багато де стоять російські солдати, які в будь-який момент можуть почати стріляти. Тим не менше, кожен ранок моєї подруги починається з того, що вони з сином вирушають у магазин і до обіду стоять у чергах. Вона — за м'ясом, син — за хлібом, вона — за картоплею, він — за макаронами. Хліба продають по два буханці в руки. На цьому фоні ворог майже щодня роздає так звану гуманітарну допомогу. Зазвичай це найдешевші російські консерви, яких люди принципово не хочуть брати. Тих, хто спокушається на окупантську кільку, соромлять і змушують повернути назад.

Попри продовольчу кризу і автомати, Росія викликає у херсонців не стільки страх, скільки відразу. Подруга каже, що найбільше їй огидно те, що може чекати її 13-літнього сина. «Ти ж розумієш: «руській мір» його торкнеться в першу чергу. Оці всі піонери, комсомольці, ходіння строем... Мене в дитинстві це найбільше убивало. Я ці організації ненавиділа всіма фібрами душі. Господи, як тепер ціную нашу демократичну Україну! Росіяни раніше часто казали, що в нас бардак, а в них порядок. Насправді у нас була свобода. Я тільки зараз почала це розуміти». ■

■ Справжній козак!

Депутат сейму Латвії склав мандат і поїхав захищати... Україну

Неймовірно!

Те, що ми говоримо: Україна зараз бореться не лише за свою свободу, а й за нашу — зокрема Латвії та Євросоюзу. Я вважаю: наш обов'язок — зробити все можливе, щоб сприяти нашій загальній перемозі», — заявив представник партії «Консервативні» Юріс Юраш (на фото) і записався в добровольці, які протистоять путінській орді.

Юріс Юраш свого часу закінчив Латвійську поліцейську академію і кілька років очолював відділ оперативних розробок Бюро запобігання та боротьби з корупцією. ■

Завтра зустрінемо разом!

«Тисячу від «Волині» віддамо на зміцнення нашої армії»

Коли стало відомо, що подарунок* від редакції дістався лучанці Людмилі Банаді, то ми зателефонували жінці, аби домовитися про зустріч. Людмила Олександрівна, почувши про «щасливий білет» і про те, що хочемо вручити їй гроші, сказала: «Чоловік до вас зайде — такий же ваш читач, як і я. Він якраз у центрі міста. Ви його добре знаєте»

Фото з домашнього архіву родини Банад.

Катерина ЗУБЧУК

Справді, за якийсь час двері редакційного кабінету відчинив відомий не тільки журналістам, а й усім волинянам Володимир Банада — рухивець, який був біля витоків боротьби за незалежність України, багаторічний очолював Волинську крайову організацію НРУ. А ще, виявилося, — давній шанувальник нашої газети, з яким цікаво було поспілкуватися і про газету, і про те, що переживався зараз український народ.

Відкриємо секрет для Людмили Олександрівни і Володимира В'ячеславовича: конверт із їхньою квитанцією на акцію для передплатників витягнули з-поміж сотень інших представників легендарної хорової капели «Посвіт», які завітали до нашої редакції.

радами стосовно того, як хазяїнувати в саду й на городі... Ми з дружиною вже зробили внесок на допомогу нашій армії, і тисяча від «Волині» теж піде на перемогу.

Як людина, котра стояла біля витоків боротьби за незалежність нашої держави, Володимир Банада з боєм говорить:

«Я вірю, — сказав Володимир Банада, — в нашу перемогу. На превеликий жаль, дуже високою ціною вона нам дається.»

— Я був упевнений, що за тридцять років Україна буде розвинута, економічно потужна, житиме в сім'ї демократичних європейських країн. Ніколи не міг подумати, що з'являться так звані ДЛНР з лютою ненавистю до нас, що саме у Волновасі у травні 2014-го будуть перші втрати на Сході України — загине стільки волинян, що сьогодні ворог рівнятиме із землею наші міста...

— 75-річчя. І у Волновасі був. Ми зустрічалися з хорошими людьми, які вившванки одгали, співали українські пісні. Ніколи не міг подумати, що з'являться так звані ДЛНР з лютою ненавистю до нас, що саме у Волновасі у травні 2014-го будуть перші втрати на Сході України — загине стільки волинян, що сьогодні ворог рівнятиме із землею наші міста...

— І сьогодні, — каже наш шанувальник, — газета тримає нас в курсі політичних питань, всебічно висвітлює суспільно-громадське життя. І навіть допомагає в господарських справах своїми по-

— Я був упевнений, що за тридцять років Україна буде розвинута, економічно потужна, житиме в сім'ї демократичних європейських країн. Ніколи не міг подумати, що з'являться так звані ДЛНР з лютою ненавистю до нас, що саме у Волновасі у травні 2014-го будуть перші втрати на Сході України — загине стільки волинян, що сьогодні ворог рівнятиме із землею наші міста...

* — під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь» на місяць (30 грн),

щотижня маєте шанс виграти 1000 гривень! ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

Розділений біль

Фото із сайту susipne.ua.

50 біженців із Харкова й Запорізької області нині проживають у гуртожитку Волинського коледжу культури та мистецтв.

«Велика дяка землякам, які не беруть грошей за житло з переселенців»

Волинські ріелтори вражені, як гостинно приймають місцеві мешканці людей, котрі втікають від війни до нас, на Захід України. Утім, кажуть, що здавати в оренду житло варто зі знанням нюансів

Оксана КОВАЛЕНКО

З початку нападу росії на нашу державу Волинь прийняла понад 16 тисяч переселенців. Ця цифра постійно збільшується. Люди ідуть сім'ями, по кілька родин та поодинокі, одні зовсім без засобів для існування, а інші готові орендувати комфортне й дороге житло. Багатьох розселяють завдяки координаційному центру, створеному обласною владою. Інші шукають квартири, будинки через друзів, знайомих і спеціальні агентства.

Фото із сайту Святогорського Успенського Зиминського монастиря.

Ігуменя Стефана із сестрами обителі дякує небайдужим односельчанам із Зимного за активну підтримку продуктами харчування для людей, які нині знайшли прихисток у монастирі.

Заступник голови Волинського регіонального відділення Асоціації фахівців з нерухомості Валерій Мусійчук ділиться, що, наприклад, в обласному центрі відчувається явний дефіцит житла — вільних помешкань у Луцьку практично немає:

— Ми постійно моніторимо ринок і, як тільки щось звільняється, відразу заселяємо охочих. Заявок дуже багато. Вимушені переселенці шукають різноманітні варіанти житла, залежно від товщини гаманця і ситуації, в якій їм довелось покинути свої домівки. Є люди, які задоволяються навіть найпростішим дахом над головою, а є такі, хто шукає ліпше. Іноді заможні громадяни шукають дорогої об'єкти з дуже комфортними умовами проживання. Найбільшим попитом тепер користуються дво-, триміжнати квартири та будинки або частини будинків зі зручностями. Окрема категорія — це люди, що ідуть з домашніми улюбленцями.

За інформацією ріелтора, двокімнатну квартиру в Луцьку зараз орендувати можна за ціну від 4500 гривень/місяць, однокімнатну — від 3500.

— Колега з іншого міста описала таку ситуацію: «Заїхали переселенці зі Сходу, прожили кілька днів і звалили в Європу отримувати статус біженців. Квартиру розгромили й залишили таку записку: «...Всі все равно, хохлы, сдохнете». Шок!». От тому ми й реєструємо усіх, кого селимо. Звісно, протилежних прикладів набагато більше. Приміром, у нас в Луцьку власник доволі дорогого особняка, який був виставлений на продаж, сам запропонував заселити в нього біженців безоплатно!

За інформацією ріелтора, двокімнатну квартиру в Луцьку зараз орендувати можна за ціну від 4500 гривень/місяць, однокімнатну — від 3500. Але це досить умовні цифри. З великою віткою Валерій Мусійчук розповідає, що є власники, які ідуть назустріч переселенцям і роблять різні знижки:

— Часто люди надають житло безоплатно, лише за сплату комунальних послуг. Велика дяка за це землякам! На жаль, є поодинокі випадки, коли власники житла піднімають вартість оренди. Добре,

Світ врятує доброта!

Пам'ятний день весілля.

Фото з домашнього архіву родини ШУРМИВ.

Тетяна Шурма: «Це наша сім'я сьогодні — у нас уже десять дітей».

Лучани Сергій і Тетяна Шурми вже під час війни взяли в свою прийомну сім'ю ще 5 чужих дітей

Тепер у них десятеро синів і дочок, з якими вони в цей тривожний час знайшли прихисток в Данії

Катерина ЗУБЧУК

«Я ЗРОЗУМІВ, ЩО ЗМОЖУ ДОВІРИТИ ЙЇ СВОЇХ ДІТЕЙ»

Вони побачилися й познайомилися у церкві євангельських християн-баптистів «Фіміам», вірянами якої були. За словами Сергія, Тетяна була надто серйозною як на її літа. Якось, коли вони зустрілися, сказала: «Хочу з тобою поговорити». І поставила, як мовиться, питання в лоб: «Що ти очікуєш від наших побачень?».

— А я, — пригадує той момент чоловік, — завжди, думаючи про майбутню дружину, хотів уявити, якою вона буде мамою. Спостерігаючи, як Тетяна займається з дітьми в нашій церкві, побачив у ній жінку, якій зможу довірити своїх дітей. І хоч її питання застало мене нібито зненацька, але я не розгубився і впевнено сказав, що наміри маю серйозні, а не «просто походити».

Вони одружилися 29 вересня 2007-го. Їх повінчав пастор Павло Миронюк. Наречений було 22, а її обранцю — 32 роки. Як пригадує жінка, Сергій здійснив її мрію — у них був медовий, правда, не місяць, а тиждень на морі, якого до цього Тетяна не бачила. І ще одна мрія була в подружжя Шурмів: обоє хотіли не тільки народити своїх дітей, а й узяти на виховання чужих — тих, кого доля обділила батьківською любов'ю й турботою.

— Мене вразило, — каже Тетяна, — коли зрозуміла, що то наше спільне бажання. Це ще більше утвердило на думці, що Сергій — той чоловік, якого мені Бог підготував.

«ЗА ПРОБЛЕМАМИ НА ЯКИЙСЬ ЧАС МИ ПРО СВОЮ МРІЮ ЗАБУЛИ»

Їхня донечка Алевтина народилася в 2008-му. Як пригадує подружжя, дівчинка мала дуже проблемне здоров'я. Тож, «занурившись у свої клопоти, вже й про мрію — прийомних дітей — не згадували». Майже через три роки на світ з'явився син. Важка була вагітність у Тетяні — на четвертому місяці один плід заверив, тож лікарі казали, що й друге дитя не виживе. Але Бог дав йому на життя. Тому-то й назвали сина Теофілом (з грецької «той, хто любить Бога»).

— За проблемами на якийсь час про свою мрію забули, — каже Тетяна, — але Бог сам про неї нагадав. Сталося так, що моя рідна сестра почала вживати алкоголь, занедбала доньку Анастасію. Її позбавили батьківських прав, а чоловік помер, тож стало питання, щоб взяти дитину до себе, аби порятувати. І ми забрали дівчинку, якій на той час було сім літ. Про те, як непростим було знайти підхід до нібито й не чужої дитини (це ж племінниця, яку знали, з якою до цього спілкувалися), могла б бути окрема розповідь. Довелось й до психолога звертатися, коли заходили в тупик у стосунках із дитиною, в якій свій характер, своя генетика...

Прогулянка в містечку Вільдб'єрг досі невідомої Данії.

Нас запросили друзі, які також мають прийомну сім'ю. Разом з ними поїхали в Данію...

казку: треба прийняти дівчинку такою, якою вона є, — з її норвом, примхами. І коли це сталося, Анастасія почала мінятися на краще. Вона до тринадцяти років мала надію, що її мама одумається й вони будуть разом. Мабуть, тому й нас не сприймала. Лише з часом, подорослішавши, зрозуміла, що ми — ті, хто зіграв її своєю любов'ю, хто турбується про неї — найрідніші їй.

Чотири роки тому в Тетяні й Сергія народився ще один син, якого назвали Сизоном. Минулої осені вони, вже в статусі прийомної сім'ї, взяли на виховання 13-річну Настю, яка осиротіла й якийсь час жила в одній, то в другій сім'ї вірян церкви «Фіміам».

«ПОКИ НАМ НЕЛЕГКО, ТОМУ ЩО ЧУЖА КРАЇНА... ТА Й ДІТКИ РІЗНІ — ЇМ ПОТРІБНО АДАПТУВАТИСЯ»

Про цю подружню пару я підготувала матеріал у сторінку «Любить! Не любить», яка не встигла вийти до війни, а тепер, як мовиться, не на часі. Та ось цими днями з'явився привід усе-таки розповісти про неї, хоч трохи і в іншому ракурсі — відповідно до змін, які сталися в житті Шурмів. Власне, ці зміни очікувалися. Адже в лютому, після нашого спілкування, Тетяна й Сергій пройшли спеціальне навчання, й невдовзі їхня сім'я

Кому дісталися 1000 гривень від газети «Волинь-нова» у лютому 2022-го:

- Наталія Голуб (м. Нововолинськ).
Сергій Завадський (сmt Мар'янівка Луцького району).
Віктор Козубович (сmt Маневичі Камінь-Каширського району).
Петро Грицюк (м. Горохів Луцького району).

* — під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

■ А ви як думаєте?

«Ім не дано бути українцями, патріотами, вони патріоти своєї кишені...»

Як ви особисто сприйняли інформацію, що цими днями двоє відомих волинських багатіїв — діючий нардеп від партії «За майбутнє» Степан Івахів і екснардеп, а нині почесний консул Литви в Луцьку Сергій Мартиняк (обое на фото) — намагалися через пункт пропуску «Устилуг» виїхати за кордон із величезною сумою грошей (йшлося про задекларовані 310 і 400 тисяч доларів відповідно), але отримали відмову?

Фото із сайту Іb.ua.

А військовий однострій одягнути — слабо?

сім жили власними інтересами. Збивали капітал і, певно, мали завчасно «запасний аеродром», щоб втекти з України, коли її нищитиме ворог.

Володимир КАРПУК,
народний депутат
України V та VI скликань
(м. Луцьк):

— Новина мене не здивувала. Це — поведінка багатьох тих, кому гроші і влада давно засліпили розум.

Отут можна згадати біблійну історію про золотого тельця. Цих людей не перевиховаєш, їх не змінши. Їм не дано бути українцями, патріотами, вони патріоти своєї кишені. І вся їхня попередня діяльність, «благодійність» була спрямована тільки на те, щоб дурити людей і отримувати ще більші бариші. Це властиво і багатьом іншим.

«**Їхнім виборцям слід негайно прив'язати їх до стовпа, як це робили з мародерами в Луцьку і Новолинську, і судити козацьким судом. А потім — офіційним.**»

Список неповний. Є ще 28 народних депутатів, які за кордоном на сьогоднішній час і з яких треба створити штрафний батальйон. Плюс медведчуки, пінчуки та інші. Треба жорсткі умови до таких людей, до отих шуфривів... Має бути принципова юридична, кримінальна, політична і моральна оцінка таких дій.

Лариса ШЕНДИБИЛО,
лікар-акушер-гінеколог
Луцького клінічного
пологового будинку
(м. Луцьк):

— Я дуже негативно ставлюся до тих чоловіків, які в час війни намагаються відсидітися десь у тихому й затишному місці. А особливо обурює, коли боягузами-щурями стають народні депутати, високопосадовці, люди з величезними

статками, які тікають за кордон. І, на жаль, ідеться не тільки про представників сумнозвісної ОПЗЖ, а й про наших земляків, яким волинці висловлювали свою довіру. Вважаю їх зрадниками, що зганьбили не тільки себе, а й своїх дітей та онуків. Такі олігархи, які розбагатіли у великій мірі за наш із вами рахунок, могли б скинутися й купити для Збройних сил України військовий літак чи іншу вкрай потрібну нашим захисникам техніку. Але вони звикли замилювати очі виборцям дрібними подачками і так само чинять у час війни. Тому гріш їм ціна. Сьогодні бачимо, хто ким є. Справжні чоловіки жертвують життям, відстоюючи Україну, а покидьки дбають тільки про власну шкуру.

Тарас ЩЕРБЛЮК,
депутат Волинської
обласної ради
(м. Горохів):

— Цей випадок — то велика прикрість для всіх, хто вибирав депутатів Верховної Ради України. Замість того, щоб скоординувати громади до дій проти спільного ворога — фашистської Росії, нардепи не лише залишили рідну країну в найважчий час війни, а ще й намагалися вивезти з її території великі суми грошей.

Соромно перед світом. Як нардепи мають дивитися людям у вічі? І тепер, і невдовзі, коли український народ здобуде перемогу в цій війні... Але то вже їхні проблеми. Наразі в кожного щирого українця є дуже багато справ. З нами правда, тому все буде так, як ми мріємо!

Богдан ШИБА,
луцький міський голова
2006–2010 років
(м. Луцьк):

— Мене це не здивувало, але викликало запитання: «Скільки ж можна?». Навіть війна, біда, яка прийшла в кожную хату, нічому не вчить цих людей. Це урок суспільству, щоб на наступний день після перемоги дати оцінку кожному. Це навіть страшно. Прості люди воюють, віддають останнє на оборону, а вони вивозять гроші

та втікають, як щури. Інакше, ніж зрада Вітчизни, такий вчинок не можна назвати. А це кримінальний злочин.

Микола БІЛЬШЕВИЧ,
бард, волонтер, боєць
тероборони (м. Луцьк):

— Це має стати сигналом для виборців, які за них голосували й за ними йшли. Такий вчинок показує, що Україна цим особам потрібна лише для заробітку чималих статків, а все їхнє «меценатство» — це плата за можливість збагачуватися. Я думаю, що довіра усіх виборців до цих людей зруйнована вщент. Натомість її отримали ті, хто залишається тут і воює без огляду на обсяг власних заощаджень, любить Україну. Нині відбувається очищення держави не лише від відвертих зрадників, а й від усіляких пристосуванців.

Данило ПОШТАРУК,
директор — художній
керівник Волинського
академічного обласного
театру ляльок,
заслужений діяч
мистецтв України
(м. Луцьк)

— Коли чую про таке, мене це так злить! Добре, що Закон один для всіх, хоч вони до того не звикли... Для тих скоробагатків совість — чуже поняття. Вважаю, що це люди, які збагатилися за рахунок того, що інші збідніли. Їм незрозуміло, що за гроші не можна купити все і вся! Виїздять за кордон старенькі, немічні, мами з дітками, бо їхнє життя треба берегти. А ви відчуйте життя таке, яким всі громадяни України живуть. Дайте щось із того, що маєте, Україні! Здоровий чоловік, один і другий! Бери автомат — іди в тероборону! От мій внук у Києві пішов, хоч і не тримав зброї! Була можливість виїхати — не захотів категорично! А то здорові мужики! Я в свої 85 автомат не візьму (і не вмію тримати) — то сокиру: хоч одного російського фашиста та зустріну, як дійде. Хоч і міг виїхати: стільки друзів у Польщі маю, нагород і звання заслуженого діяча культури Польщі!

Від кого ж вони втікають?! Землю свою треба захищати!

Олеся КОВАЛЬЧУК,
громадська діячка,
заслужена вчителька
України (с. Жидичин)

— Звістку щодо виїзду сприймаю як вияв крайнього негідництва і водночас скидання овечої шкури зі свого вовчого нутра. Хижацька сутність олігархів певного штибу, що привчилися паразитувати на патріотизмі нації, — одна з причин сучасної кровопролитної трагедії. Подвійну мораль українських скоробагатків було добре видно пугінським спецслужбам, і вони зробили висновок, що у нас не буде кому чинити спротиву.

Стаючи свідком підлих комерційних обробок ненажер, замаскованих під українолюбів, романтично налаштована молодь важко травмувалася морально і їхала за кордон у пошуках адекватного способу заробітку. Як учителька з багаторічним стажем знаю немало таких гірких сюжетів: стільки інтелектуальної потуги, яка мала б піти на благо України, втрачено в роки незалежності. Тепер ці вимушені емігранти на мітингах волають до громадськості всього світу про підтримку нашої держави. Віряться, що невдовзі вони перетнуть кордон у напрямку, зворотному щодо маршруту наших «супердепутатів» із Волині — й ми переможемо остаточно! ■

Бліц провели
Галина СВИТЛІКОВСЬКА,
Катерина ЗУБЧУК,
Василь УЛІЦЬКИЙ,
Олег КРИШТОФ, Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

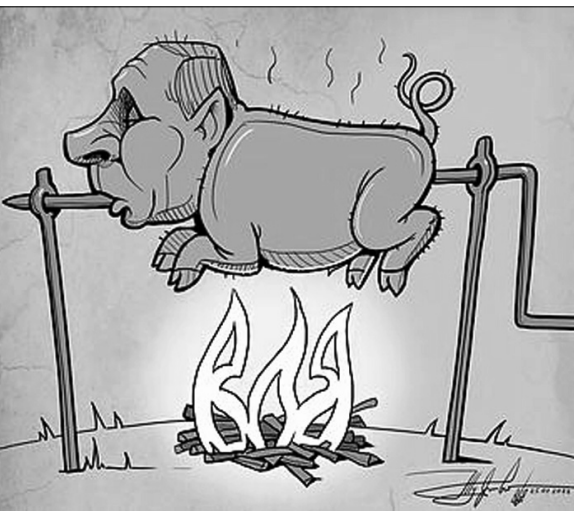
Фото із сайту ukrposhta.ua.

«Русский военный корабль, иди на#уй!» Марку із таким зображенням авторства українського художника Бориса Гроша випустить Укрпошта (на фото). Биймо ворога на всіх фронтах!

Вчора зранку російські терористи обстріляли телевежу в селі Антопіль біля Рівного і вбили 19 людей. Ще 9 осіб зазнали поранень. Після цього в області зник теле- і радіосигнал. У ближніх хатах вибуховою хвилею вибило шибки та зірвало шифер із дахів. Увечері цього ж дня у північних районах області було відновлено мовлення через кабельну мережу. Радіостанції місцевих мовників вийшли в ефір.

■ АртФронт

Карикатурист: «Шашлик на День Перемоги! Президент обіцяв – я намалював».

А до чорнобривих москалям краще не наближатися.

Карикатури Юрія ЖУРАВЛЯ.

Юрій Журавель і карикатури на путінських орків малює, і зі зброєю на ворога йти готовий

Рік тому рівненський художник і музикант (на фото) казав, що його олівець – зброя, сильніша за автомат.

Однак сьогодні показує, що готовий гнати ворога в пекло усім, що працює: з перших днів війни записався у тероборону і посилено видає на-гора карикатури. Багато з них уже стали культовими

Софія ГАВРИЛЮК

Навесні 2021-го Юрій Журавель дуже проникливо зауважував, що добре дружити із сусідами, якщо зброя напоготові. Сьогодні автор уславлених рисунків з орком-путіним спить не більше кількох годин на добу. Майже увесь час працює. Ділиться, що має стільки ідей як ніколи, а малювати мусить без зволікань. А переносити на лист їх треба швидко, без жодних зволікань – тож він то «смажить» головного нелюда на вертелі, то «садить» улюбленого українського героя – озброєного до зубів Шевченка – на мотоцикл. По кілька малюнків на день і то яких! Юрій Журавель обіцяє ще:

– Ідеї з'являються, коли чую якісь новини, – дуже багато героїчних випадків є. Зараз я вже який день малюю і не можу реалізувати ідею, коли наші воїни, як Атланти, тримають небо, а з іншого боку є нібито щит у європейських країн, і Україна дійсно потребує цей щит.

На своїй сторінці у соцмережі він ділиться новими карикатурами й заохочує людей здавати кошти на армію. При тому Юрій уже записався до лав територіальної оборони разом з гітаристом «OT VINTA» Віктором Пилипчуком. Мовляв, з першого дня вони зайняли й відстояли чергу, підписали контракт, але зброї так і не отримали – почули, що наразі творча робота набагато важливіша. І хоч Юрій Журавель у роки учнівства

Російські матері виконують забаганку нелюда путіна і, по суті, відправляють своїх дітей у крематорії, які із собою возять російські війська, щоб приховати численні жертви.

І в 2022-му, і через десятки літ Україну буде кому боронити!

їний. Їдкі зображення демонструють то шеренгу молодих росіянок, які слухняно підносять немовлят до крематорію, організованого московським сатаною, то того ж таки путіна, який радо вітає співвітчизницю зі святом 8-го Березня, обклавшись, наче дарами, трунами з їхніми убитими рідними. Ці герої усміхнені, бо ж відомо: у них майже немає загиблих, бо ж і війни немає – хіба що якийсь там конфлікт. Аполітичний фейсбук не витримав і заблокував нашого невтомного Журавля: начебто він розпалює міжнародну ворожнечу! Та людям Журавель-палій дуже подобається: нещадність до потвор у людській подобі, які налізли з рашки, сьогодні чеснота №1. Тим більше, усі знають, що до притомних людей карикатурист ставиться з добрим гумором. От

його шарж про нинішнє покоління українських немовлят: пропонує їх називати Байрактарами й Джавелінами. Одна з дописувачок тут же дякує за опублікований малюнок, бо ж у побратима в підвалі білоцерківської лікарні саме народився хлопчик, правда передчасно. Коментує Юрій Журавель не менш дотепно, аніж малює: швидкий – значить Стінгер, а тоді ширить пісню «Наші хлопці на війні» від «OT VINTA» з невеличким осучасненням і обов'язково переможним приспівом:

Не страшні нам гради, танки, літаки – переможці побратими-парубки!

Наші хлопці на війні, а дівки – на виданні.

Хай ще трохи підросте – за героя віддасте. ■

■ Героям слава!

Владислав Пасевич, який був уже записаний у «двохсоті», вижив!

Мужній захисник із Любешова одержав важке поранення, захищаючи Маріуполь, і зараз перебуває на лікуванні в одному із госпіталів

Після зустрічі в госпіталі зі знаменитим Славком Вакарчуком рани заживатимуть швидше. Повертайся у стрій, козаче!

Марина ЛУГОВА

Любешівська газета «Нове життя» розповіла нещодавно, що в шпиталі Владислав зустрівся із своїм земляком, другом, лікарем-травматологом Михайлом Денисюком. Цією історією в соцмережах поділилася Ольга Корець із Любешова. На лікування та реабілітацію бійця, зазначалося, потрібні великі кошти. Тож допомогти воїну може кожен. **Номер картки 4149629342210994 (Пасевич (Батичко) Орина Богданівна – дружина)...**

Як зазначалося в газетній інформації, «Нове життя» свого часу уже розповідало про Владислава Пасевича. Сьогодні, читаючи публікацію журналістки Мирослави Струк, бачиш, як із хлопчика виростав героєм-захисник.

У вересні 2019-го відбулася зустріч із Владиславом, коли він був у черговій відпустці. На той час він майже два роки служив у спецпідрозділі «Азов». А шлях до цього був таким. Закінчивши одинадцять класів Любешівської НВК, хлопець продовжив навчання у Рівненському університеті, опановуючи психологію. Коли в Україні почалася Революція гідності, він на Майдан не їздив, бо на той момент, за його словами, ще не був до цього готовий. Але згодом увійшов до цивільного корпусу

«Я ж відразу знав, що піду, хоч спочатку батьки боялися, переживали. Контракт у мене підписаний на три роки. Та й надалі хочу будувати кар'єру військового.»

«Азову» і займався громадською роботою (це був збір коштів, військовий вишкіл, навчання володіння зброєю).

Закінчивши університет, Владислав вирішив служити і в 2017-му підписав контракт із Національною гвардією. Після двох з половиною місяців курсів молодого бійця разом із побратимами вирушив у Маріуполь. Чому обрав такий шлях у житті? На це запитання відповідь була така: «Багато чоловіків не хочуть іти служити, шукають вихід, як ухилитися від цього громадянського обов'язку. Я ж відразу знав, що піду, хоч спочатку батьки боялися, переживали. Контракт у мене підписаний на три роки. Та й надалі хочу будувати кар'єру військового».

По життю Владислав, як сам говорив, типовий націоналіст. Підтримує все українське та намагається на війні бути максимально проукраїнським. Він розповідає: «Населення в Маріуполі переважно російськомовне. Але зміни на краще є однозначно. Приємно, коли заходиш у магазин чи заклад громадського харчування, говориш українською, а тобі відповідають теж рідною мовою».

... Сьогодні в місті Маріуполі ворог спричинив найбільшу гуманітарну катастрофу. Не в змозі перемогти українську армію, в якій такі герої, як Владислав Пасевич, загарбники бомблять цивільне населення, блокують гуманітарну допомогу. Папа Римський Франциск назвав Маріуполь «містом-мучеником лютої війни, яка спустошує Україну». ■

«Його малюнки ширяться інтернетом не гірше, ніж корабельні посилення почварам-окупантам, започатковані мужніми прикордонниками з острова Зміїний.»

на військовому вишколі був чемпіоном по збиранню-розбиранню автомата АК, поки що він скорився й зосередився на іншій зброї, не менш кусочій. Його малюнки ширяться інтернетом не гірше, ніж корабельні посилення почварам-окупантам, започатковані мужніми прикордонниками з острова Змі-

■ Спеціальний репортаж

Алла ЛІСОВА

«НЕ ВІРИЛИ, ЩО РОСІЯ
МОЖЕ НА НАС НАПАСТИ
І ТАК ПО-ЗВІРЯЧОМУ
ЧИНИТИ»

— Тут так затишно! Ніколи не були на Волині, і ваша надзвичайна гостинність просто вражає, — 35-річна мешканка Києва Наталя Дянькова з перших хвилин розмови висловлює позитивні враження від дводенного перебування в селі Будятичі, де розміщене колишнє вище професійне училище. А потім розповідає свою епопею виїзду з Києва, де під ранок 24 лютого почали рватися бомби. Вона з дворічною Веронікою на руках — на передньому сидінні, друга дочка, 18-річна Христина, з чотирма іншими пасажирками — ззаду. Поспішали, бо був страх не стільки за себе, як за дітей.

— Удосвіта почули вибухи, й зрозуміли, що це не забавки-феєрверки, а почалася війна, — пані Наталя розповідає з хвилюванням, наново переживаючи жахливі моменти. Їхали спочатку в бік Черкас, думали день-другий пере чекають. Але коли зрозуміли, що на цьому бойові дії не зупиняться, рушили далі.

Потрапили в Нововолинськ. Зареєструвалися, після цього їх відразу скерували в село Будятичі, де в гуртожитку Центру профтехосвіти приймають найбільше переселенців. Тут дали все необхідне: можна безплатно пообідати, є де готувати самим, попрати. До слова, у день мого візиту туди в двох гуртожитках поселилися майже двісті чоловік й готувалися місця для новоприбулих.

Коли біженці дізналися, що приїхали журналісти, відразу з'явилися охочі з нами поспілкуватися.

— Я з Харкова, буду говорити російською мовою. Не вірили, що росія може на нас напасти й так по-звірячому чинити з нашими людьми, — каже 68-річна Поліна Баранова, яка все своє життя провела в цьому місті й не переставала повторювати, що воно найкраще.

У Нововолинськ разом зі своєю багаторічною подругою-ровесницею Валентиною Однолько вони приїхали минулої середи. В обох чоловіки померли від коронавірусу. У пані Валентини — зовсім недавно, тому через сльози від згадки про нього не могла говорити. Їхні діти залишили Харків відразу після нападу російських загарбників. А вони вирішили стійко триматися до кінця. Та не вийшло.

Коли після одного з нічних бомбардувань у ліцеї, де працювала, від вибухів вилетіли всі віконні шибки, а навколо приміщення з'явилися глибокі вирви, зрозуміла, що треба рятуватися. Укриття не допоможе. Разом із Валентиною зібрали необхідне в своїх квартирах, подзвони-

Харків'янам нелегко було ділитися враженнями від пережитого у перші дні війни.

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

За такими, як Ростислав Горлич, майбутнє України.

Переселенцям допомагає адаптуватися до нових умов Надія Дейнеко.

«Раніше нас лякали, що на Западній живуть кровопивці бандерівці, а тут, виявляється, такі чуйні люди...»

Журналістка «Волині» поспілкувалася у гуртожитку державного навчального закладу «Нововолинський центр профтехосвіти» з переселенцями з другої української столиці — Харкова — і з прилеглих до Києва міст

ли до волонтерів — і вирушили поїздом на захід — байдуже куди. Так потрапили до Львова, а звідти таксист привіз у «тихе село».

— Ми ніколи тут не були, тому до глибини душі зворушені теплим прийомом, хоч раніше нас лякали, що на Западній живуть кровопивці бандерівці, — роз-

РОЗМОВА КОРОТКА: «ЖИВІ?»

Їх підтримав ще один земляк — Володимир Шапарь з містечка Дергачі, що за 6 кілометрів від Харкова. Чистою українською мовою колишній енергетик розповів, що разом із дружиною, сином-інвалідом і невісткою вирішив покину-

Мій співрозмовник на прощання пропонує подивитися кадри відео, на яких зображений Харків до вторгнення ворога в Україну і після. І додає, що, як свідчить історія, всі, хто прагнув завоювати світ, програвали. Дав би то Бог!

На першому поверсі зустрічаю гарного юнака, який поспішає у свою кімнату. Знайомимся. Одинадцятикласник Ростислав Горлич із Гостомеля. Приїхав разом із мамою й іншими земляками — загалом їхній «екіпаж» складався із 12 чоловік. Вирвалися з містечка наступного дня після початку війни. Було страшно. Дорогою зустрічали колону ворожих військових машин. Не знали, чого можна очікувати від «визволителів». Спочатку на кілька днів зупинилися біля Житомира, але зрозуміли, що там теж чатує небезпека — й рушили далі. Каже, що в Нововолинську гарно зустріли, тут добра аура, привітні й виховані люди. Коли завели мову про його випуск, хлопець розгубився:

— Тепер навіть не знаю, як буде. Хотів вступати вчитися на мікробіолога. Деякі мої друзі не встигли виїхати, чекають «коридору», кажуть, що ресурси харчові закінчуються, але вони... звикають...

Я намагаюся перевести наш діалог в оптимістичне русло,

«Коли зайшла мова про «визволителів», вони в один голос твердили, що все життя розмовляють російською, і жодних утисків чи заборони ніколи ні від кого не відчували. «То від чого нас прийшли визволяти?» — запитували мене.»

повідують харків'янки. — Нас нагодували гарячою їжею, дали теплий одяг, розмістили в гарних кімнатах.

При цьому жінки час від часу повторювали:

— Але дуже хочеться додому. Віримо, що скоро це жакіття закінчиться, і ми свій Харків відбудуємо.

Коли зайшла мова про «визволителів», вони в один голос твердили, що все життя розмовляють російською, і жодних утисків чи заборони ніколи ні від кого не відчували. Кажуть, хоч і з невеликими пенсіями, але жили добре. «То від чого нас прийшли визволяти?» — запитували мене.

ти власне обійся після того, як після чергового авіаудару за 300 метрів від них рухнули два приватні будинки, власники яких ледь не загинули.

— Кожна історія про загиблих додає болю і розпачу. Тримаємо зв'язок із тими, хто залишився у цьому пеклі на рідній землі. Але спілкування зводиться до «Добрий день» і «Живі?» — розповідає з помітним сумом у голосі пан Володимир. — Вдячні волинянам за гостинність і шанобливе ставлення. Однак віримо, що це ненадовго. Перемога буде за нами. А щодо переговорів, то на який результат можна очікувати, якщо ворог говорить лише мовою ультиматумів?

■ Увага, вікторина!

Відгадайте, що ми заховали, — і вигравте кошти для армії

Б'ємо по кривавому путіні і гранатобузом!

Грицько ГАРБУЗ

У час війни, коли психіка на грані божевілля, психологи радять хоча б на кілька хвилин відволікатися думками від того жакіття, яке приніс на українську землю кремлівський кровопивця... Тому пропонуємо вам нашу інтелектуальну вікторину, завдяки якій ви можете зробити добру справу. Адже призом для переможця тижневого конкурсу стануть кошти (і від «Волині-нової», і від «Цікавої газети на вихідні»), які ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ»-2

«Не все золото, що блищить»; антилюбов; гола і одягнута; «грілка»; №2; особлива сестра відомої квіткової рослини, чоловіка якого іменують по-іспанському; лікарка — і травматологиня, і процедурниця, хоч і колишня отрута; українська повстанка; наочність для страгата, друг якого носить апостольське ім'я... Донька землі, навіть вогню, яка продовжила себе вже і в космосі.

Поєднайте ці, на перший погляд, непоєднані порівняння — і ви впізнаєте її.

Що ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 25 берез-

ня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775. обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна.

Смерть путіну!

бажаю Ростиславу здійснення його мрії. А в той момент комендант гуртожитку Надія Дейнеко, яка стояла поруч, нагадала новим жильцям, що пора обідати.

ПРИХИСТИЛИ СОТНЮ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ. ЯКЩО ПОТРІБНО, ТО ПРИХИСТЯТЬ ЩЕ СТО

Переходжу до розмови з нею. Надія Петрівна поінформувала, що в їхньому гуртожитку (це є один у 15-му мікрорайоні) поселилося майже сто чоловік — переважно з Харкова, Києва і Запоріжжя. З них — 21 чоловік, 18 дітей віком від 2 до 16 років, решта — жінки. Готують місяця далі, бо місто хоч уже прийняло більше трьох тисяч переселенців, проте очікують ще. Якщо місць не вистачить в гуртожитку, розмістять у класах, куди занесуть ліжка. Їх, до речі, зголосилося виготовити ТОВ «ВМП», яким керує Олександр Гоцька. З Центру для переселенців мають виділити матраци й все необхідне для сну. В гуртожитку є кухня, де можна приготувати їжу. Переселенці отримали овочі, інші продукти, посуд, предмети гігієни. Тут обладнали дитячу кімнату, де є іграшки, розмальовки. Працюють їхні вихователі, які на 8 березня для приїжджих навіть накрили солодкий стіл. Пані Надія каже, що переселенців підтримує настоятель місцевого храму отець Роман.

У директорки ДНЗ «Нововолинський центр профтехосвіти» Валентини Приступи запитала, хто допоміг їм все оперативно й вміло налагодити для зустрічі переселенців. Вона насамперед назвала Церкву ХВБ «Свята Трійця» та «Спасіння», Поромівську територіальну громаду, підприємців Галину Воскобойник, Наталію і Михайла Матвіюків, Валентину й Олександра Грінченків, Марину Єлеву, які забезпечили продуктами харчування, предметами першої необхідності. Валентина Іванівна мовила, що вони можуть, якщо потрібно, прийняти ще чоловік сто, а то й більше за умови доставки спеціальних палаток.

Та як би не було, «у ріднім краї навіть дим солодкий та коханий? Люди вірять, що невдовзі повернуться до рідних домівок. Цю надію підсилює і впевненість Президента Володимира Зеленського. Він заявив, що після війни Україна відбудує усі знищені російськими військами міста і села за найкращими архітектурними проектами. І обіцяє, що Чернігів і Суми, Охтирка і Житомир, Ізюм і Маріуполь і всі-всі міста, до яких приходило зло, «не бачитимуть і сліду від російського вторгнення». А всі розбомблені ворогом населені пункти, площі і шляхи будуть такими, що «там буватимуть усі європейці». Нехай Всевишній почує ці слова й молитви мільйонів українців і людей доброї волі всього світу! ■

■ Знай наших!

Бабуся з Малої Глуші подарувала для армії... автомобіль!

Про Галину Хомич із цього села на Любешівщині тепер говорить вся країна

Богдана КАТЕРИНЧУК

Про це у фейсбук-спільноті Камінь-Каширський телеканал КАМ-TV написала Юлія Вавдіук. «Тепер ця машина з високою прохідністю допомагає нашій територіальній обороні», — йдеться у її дописі. Бабуся віддавала машину зі словами: «Кожен українець повинен зробити свій внесок для нашої перемоги!»

Цими днями і литовець Vytautas Jazu, за повідомленням на фейсбук-сторінці Любешівської селищної ради, передав свій власний автомобіль VOLKSWAGEN на потреби військових формувань, які дислокуються на території громади. «Звісно, хотілося б, аби це авто використовували більше в мирних цілях, ніж у воєнних. Однак такі реалії життя. Безмежно вдячний Vytautasu за підтримку та допомогу нашій громаді. Україна та Литва — найкращі друзі!» — наголосив її очільник Олег Кух при зустрічі. (Загалом уже десять автомобілів передано на потреби армії.

Автомобіль цінний для сім'ї, але нема нічого ціннішого за перемогу над ворогом.

Це стало можливим, зокрема, завдяки вихідцям з України, які проживають у Німеччині (місто Кобленц).

Литва активно підтримує Любешівську ТГ в цей складний час. Згаданий Vytautas Jazu разом зі своїми друзями та сусідами закупили одяг, медикаменти,

взуття, термоодяг, військову амуніцію, каримати, балаклави, інші необхідні речі та передали громаді. Окрім того, Vytautas оплатив продукти харчування в одному з місцевих магазинів на суму 100 тисяч гривень для військових формувань та в якості гуманітарної допомоги. ■

■ Фотофакт

Фото з архіву Любові ПОГОНЮК.

Любов Погонюк: «Я би все віддала, що у мене є, аби Господь допоміг нашим воїнам захистити Україну».

І 92-річна зв'язкова УПА допомагає бити ворога

Серед речей, принесених людьми для плетіння маскувальних сіток, волонтери виявили ось таку зелену суkenочку із пришпиленою запискою: «Хай маскувальна сітка береже воїнів від ворогів» (на світліні)

Лія ЛІС

Її власниця — 92-літня Любов Погонюк (на фото) із Здолбунова, що на Рівненщині — говорить: «Я би все віддала, що у мене є, аби Господь допоміг нашим воїнам захистити Україну».

У 14 років Любочка Піддубій (таке дівоче прізвище бабусі) стала зв'язковою УПА (псевдо — Сумна), а вже в 15 її заарештували й відправили в табір у Воркуту. А далі — заслання без права повертатися додому.

Саме там збирала гроші на суkenочку, яка приглянулася дівчині. Тим паче, що після таборів на заслання вийшла заміж. До речі, за волинянина. На батьківщину потрапила з чоловіком лише 1965-го року...

— Мені так хочеться тим діткам, які воюють, допомогти, бо що таке війна і агресор, я добре

знаю, адже сама це все пережила, — говорить Любов Погонюк. — Усе життя ці нелюди з Росії мучать нашу країну. Як вони колись мордували людей?! Страшно згадати. А що тепер роблять?!

«Мені так хочеться тим діткам, які воюють, допомогти, бо що таке війна і агресор, я добре знаю, адже сама це все пережила.»

Нема спокою від них. Мучать нашу Україну. Гірших катів, як москалі, — нема!

До речі, волонтери вирішили таку раритетну річ, як суkenку із заслання, не різати, а віддати в музей.

Дякуємо, пані Любо! ■

■ Корисна справа

Андрій Дударь організував пошив тактичних рукавиць для військових

Чоловік розповів, що разом з іншими майстрами та волонтерами працює над тим, аби збільшити масштаби їх пошиття

За день вдається пошити 15–20 пар.

Марта ВАСИЛЕВИЧ

Як повідомляє «Суспільне», Андрій займається виробами зі шкіри більше 30 років. Почав шити їх у 2014-му у власній квартирі луцької багатоповерхівки. З початку повномасштабного вторгнення російських військ в Україну чоловік сам зшив кілька десятків пар шкіряних рукавиць. За його словами, 24 і 25 лютого почали телефонувати знайомі бійці і просити збільшити їхню кількість на фронт. Після цього він поширив інформацію у соцмережах — за пів дня назбирали повний бус шкіри. З неї планують виготовити тисячу пар рукавиць.

Лучанин розповідає, що тоді зрозумів, що сам з такою масою замовлень не впорається, тому до роботи долучив волонтерів. «Заготовки для майстра роблять у волонтерській організації Луцька. Щодня приходиться 10–20 людей», — каже волонтерка Оксана Висоцька. Андрій Дударь виготовляє різні варіанти рукавиць. Частина — зимові зі зйомним клапаном, решта — з відкритими пальцями. За день вдається пошити 15–20 пар.

Першу партію рукавиць віддали військовим. Вони вже пройшли випробування. З його слів, рукавиці мають служити мінімум два місяці, іноді можуть і довше — до пів року. ■

■ Разом — сила!

Любешівські швачки творять ексклюзивний одяг для найдорожчих — українських воїнів

Деякі жінки щодня доїжджають до селища велосипедом або попутками з інших сіл

Тамара УРЯДОВА

Уперші ж дні війни взялися за пошиття одягу для захисників швачки ательє підприємці Алли Пасевич в Любешові. Колег підтримали і підприємці Надія Полікарчик та Олег Петрішин, які мають швейні майстерні, долучившись до цієї справи.

Тканину на пошиття най-

перше використовували з ательє, маючи кілька рулонів. Згодом її надали і волонтери. Липучки, шнурки тощо ділили між собою. «Ми всі об'єдналися заради спільної мети — перемоги. Це — наш посильний вклад», — зазначили підприємці та їхні працівниці-швачки. ■

Фото Тамари УРЯДОВОЇ.

Швачки об'єдналися заради спільної мети.